

Na Zagreb Wine
Gourmet Festivalu
čedo je obavilo
protokolarna
pozdravljanja i
poziralo za prvi
photo session

Velika očekivanja i mali koraci

Mini sommelierka obišla je svoj prvi vinski festival i na prvom izletu degustirala planinarski grah na Sljemenu

Nakon što čedo navrší godinu dana, ne gledate ga više isto, niti vi, njegovi autori, niti okolina. Nije više mala bespomoćna dežmekasta bebica, ali nije još ni ono što zamišljamo kad kažemo "dijete". U nekom je procijepu. Kao i ja, jer istodobno žalim za minijaturnim likom te bivše dežmekaste bebice, ali i čeznem za komunikativnim bićencem iz budućnosti. Čije ću potrebe i hirrove razumjeti bolje nego sada. Kada se ponekad osjećam kao Ingrid Antičević-Marinović ubačena usred žustre rasprave na sjednici škotskog parlamenta. U svakom slučaju, mala poprima buduće ljudske obrise, sa svim dobrim i lošim što to nosi. Tako su već primjetna i neka obilježja koja je očito pokupila od ćaće i matere joj. Od mene je uzela ono najdražesnije - škembu, lak i nemiran san, čudnovate promjene raspoloženja te čangrizavost. Vidjet ćemo koliko će to trajno biti i kako će se dalje razvijati. Naime, osobnost bebe prolazi kroz više faza nego Madonnina karijera. Trenutačno mi se čini da su se pubertet i gadan PMS spojili u tom malom tijelu. A popratnu frazu "to je samo faza" čula sam više puta nego "Da te mogu pismom zvati" ljeti po jadranskim konobama. Kako je napokon nastupilo proljeće (klimatski više nalik ljetu) i nešto je divlje u zraku, očito mi je mozak dobio naočekivan nalet energije i naglo se pomaknuo iz jesensko-zimskog stanja ustajalog ćušpajza. To je rezultiralo naelektriziranim vijugama i generiranjem golemih očekivanja. Koja redovito

završe razočaranjima. I to je očito neki osnovni lajtmotiv proteklog mjeseca. Onomatopiejom rečeno: zalet-zalet, pl-jaaaas! Krenimo od najvažnijeg, najmanjeg i najglasnijeg - djeteta. Nakon te prekretnice od godinu dana bivstvovanja očekuješ neku dozu zrelosti, ozbiljnosti, samostalnosti... Vraga! Samo je glasnija i zahtjevnija.

Ali, bog je poživio, naučila je barem piti vodu kao takvu, još k tome iz čašice. I to švedske dizajnerske dječje čašice za koju sam dala 70 kn, sram me to i priznati! Je li s još jednim izniklim zubom, koji sad čini fini kompletić od osam komada, došla i vještina žvakanja? Ili barem postupnog, racionalnog jedenja, a ne halapljivog trpanja cijelog keksa u usta i potom gutanja istog kao da je boa konstriktor, a ne djeteta? Ma kakvi! Je li sposobna nositi se i s malo grublje procesuiranim kašicama ili nasjeckanim zalogajčićima? Vrlo teško! Razvija li neke okusne preferencije, odnos prema hrani? Ne primjećujem. Pozdravlja li s veseljem nove namirnice? Mo'š mislit', ko i hrvatski kler 21. stoljeće. Ali dobro, već imam toliko prakse da tektonske poremećaje u njezinu ponašanju ne očekujem preko noći i mogu bolje podnositi svakodnevne sitne sabotaže idealnog scenarija u mojoj glavi.

Nerealne želje i gruba prizemljenja vrlo su vidljivi u kuhinji i oko nje. Pritom

ne mislim samo na divlje cijene divljih šparoga i čekanje da napokon padnu. Ili iščekivanje prvog pravog domaćeg paradajza, jagoda i graška... Evo, prvi sam put nakon poroda ambiciozno upalila pećnicu. Brižno nabavljen ekološki teleći but s mladim krumpirom i korjenastim povrćem. Velike oči, veliki apetiti, ali u cajnotu i pod tremom ispala je žilava i ne baš fina završnica. Dan poslije, dala malo bogatstvo za mahune mladog boba, zamišljene na salatu, koje su jadne skončale prekuhane. Izgubila sam grif! Udarac na samopouzdanje toliki je da se ne usudim ni pomisliti na pečenje kolača još neko vrijeme. Ali dobro, nije da baš imam vremena za takve luksuze. Zato sam utjehu našla u povratku prošlogodišnjem poroku, tamanjenju sladoleda iz uličnih škrinjica prepređeno raspoređenih svuda oko nas. Poništenje tih nepotrebnih kalorija vidjela sam u još jednom ambicioznom očekivanju - večernjem trčanju po Jarunu. Koliko sam puta stvarno i otišla trčati? Traženi broj jednak je zbroju Vucinih Grammyja i fakultetskih diploma hrvatskih nogometnih reprezentativaca.

No, događaju se i neke lijepe, optimizmom poškrupljene stvari. A te najčešće nisu grandiozno planirane. Mini sommelierka obišla je tako svoj prvi vinski festival i obavila protokolarna pozdravljanja s razdraganim uzvanicima, pa čak i odradila pravi fotosession. Zadržala se malo dulje i držala bolje od predsjednika nam države, koji je bio na istom zadatku. Smatram to važnim odgojno-obrazovnim korakom i upoznavanjem s okruženjem

kojeg će se u životu nagle dati, htjela-nehtjela. I to već idući mjesec na Vinistri! Isto tako, odvažili smo se i na prvu zajedničku izletničku ekspediciju na Sljeme, doduše veći dio u autu. Susret s atmosferom i kuhinjom planinarskih domova također je bitan doživljaj, a pogotovo prva degustacija planinarskog graha. Koja je otprilike izgledala kao da vremešnoj engleskoj

grofici ponudite da glođe janjeću glavu s ražnja, ali nema veze. Nije sve u kušanju, nešto je i u mirisanju te gledanju.

Pouka ovog teksta valjda bi bila da se uz jednogodišnjake napokon treba malo i opustiti, jer je najteži dio puta već prijeđen. Dobro, zlurade majke nešto starije dječice rekle bi da nas najgore tek čeka, ali nećemo sad tako razmišljati da ne poludimo. A ako želja već tinja, treba je utožiti i dopustiti si pokoji plastenički paradajz, i doslovno i figurativno, bez previše njurganja da to nije to. Ma past će i cijene šparoga, vidjet ćete!

Od mene je uzela ono najdražesnije - škembu, lak i nemiran san, čudnovate promjene raspoloženja te čangrizavost